

Laodikea – Numero kolme

Mitkä ovat säännöt?

Jeff Pippenger

2023-08-30

”Meidän tulisi itse tietää, mistä kristinusko koostuu, mitä totuus on, mikä on se usko, jonka olemme vastaanottaneet, mitkä ovat Raamatun säännöt — ne säännöt, jotka on annettu meille korkeimmalta auktoriteetilta.” The 1888 Materials, 403.

Useiden vuosien ajan Future for America on osoittanut, että Ilmestyskirjan seitsemän seurakuntaa eivät ainoastaan edusta nykyisen Israelin historiaa apostolien ajasta maailman loppuun saakka, vaan että nämä seitsemän seurakuntaa edustavat myös muinaista Israelia Mooseksen ajasta Stefanoksen kivittämiseen asti. Adventismin pioneerit eivät opettaneet tätä totuutta, mutta he ymmärsivät ja käyttivät niitä periaatteita, jotka vahvistavat tämän totuuden. Jeesus ilmoittaa lopun alusta asti, ja muinainen Israel edustaa nykyistä Israelia. Sen tähden mikä tahansa totuus, joka kuuluu nykyisen Israelin profetallisiin ominaispiirteisiin, oli olemassa myös muinaisessa Israelissa.

Ennen milleriläisen historian aikaa perinteinen kristillinen näkemys seitsemästä seurakunnasta oli, että ne edustivat Vähä-Aasian todellisia seurakuntia Johanneksen aikana. Perinteisen näkemyksen mukaan myös yksittäisille seurakunnille annettu neuvo voidaan ymmärtää edustavan erityistä neuvoa eri seurakunnille kautta kristillisen historian, ja samoin että tuo aivan sama neuvo ja varoitukset ovat yksittäisiä kristittyjä varten. He ymmärsivät myös, että seitsemän seurakuntaa edustavat seitsemää kirkkohistorian ajanjaksoa opetuslasten ajoista maailman loppuun asti. Nämä näkökulmat olivat olemassa ennen milleriläistä historiaa. Nämä neljä seitsemää seurakuntaa koskevaa tunnistusta, jotka muodostavat William Milleriä edeltäneen perinteisen näkemyksen, perustuivat ja perustuvat Raamatun ”historistiseen” tulkintaan. Juuri tämän metodologian omaksumaan Jumalan enkelit johdattivat William Millerin.

”Aasian seitsemän seurakuntaa on Kristuksen seurakunnan historia hänen seitsemässä muodossaan, kaikissa sen mutkissa ja käänteissä, kaikessa sen menestyksessä ja vastoinkäymisessä, apostolien päivistä aina maailman loppuun saakka. Seitsemän sinettiä ovat kertomus maan valtojen ja kuninkaiden toimista seurakuntaa kohtaan sekä Jumalan suojeluksesta kansaansa kohtaan saman ajanjakson aikana. Seitsemän pasuunaa ovat kertomus seitsemästä erityisestä ja raskaasta tuomiosta, jotka on lähetetty maan päälle eli Rooman valtakuntaa vastaan. Ja seitsemän maljaa ovat ne seitsemän viimeistä vitsausta, jotka on lähetetty paavillisen Rooman päälle. Näihin sekoittuu monia muitakin tapahtumia, jotka on kudottu mukaan kuin sivuvirrat ja jotka täyttävät profetian suuren virran, kunnes kaikki päättyy meissä iankaikkisuuden valtamereen.”

”Tämä on minulle Johanneksen profetian suunnitelma Ilmestyskirjassa. Ja miehellä, joka tahtoo ymmärtää tämän kirjan, täytyy olla perusteellinen tuntemus Jumalan sanan muista osista. Tässä profetiassa käytettyjä kuvakieliä ja vertauskuvia ei kaikkia selitetä siinä itsessään,

vaan ne on löydettävä muista profeetoista ja selitettävä muissa Raamatun kohdissa. Sen tähden on ilmeistä, että Jumala on tarkoittanut koko sanan tutkimista, jopa minkä tahansa osan selvän tuntemisen saavuttamiseksi.” William Miller, *Miller’s Lectures*, volume 2, lecture 12, 178.

Sisar White yhtyy Millerin omaksumaan ”historiallis-profetiaalliseen” näkemykseen ja pitää sitä voimassa, mutta hän toi Ilmestyskirjaan syvemmän näkemyksen kuin Miller näki, sillä Miller ei ollut tunnistanut pyhäkköä sellaisena kuin se todella on. Hän käsitti pyhäkön olevan maa. Sisar White ymmärsi, että kun Jeesus esitti Ilmestyskirjassa kuvatut ennustukset, Kristus teki sen yhteydessä työhönsä taivaallisena Ylimmäisenä Pappina.

Kun Johannes kääntyy ja näkee Kristuksen, Hän vaeltaa lampunjalkojen keskellä papillisiin vaatteisiin puettuna, ja lampunjalat sijaitsevat pyhässä, siis historiassa Hänen taivaaseenastumisensa jälkeen mutta ennen kuin Hän siirtyi kaikkeinpyhimpään vuonna 1844. Miller ei olisi voinut ymmärtää tämän todellisuuden merkitystä. Eivät myöskään Tyndale, Luther tai John Wycliffe tahi kukaan varhaisista uskonpuhdistajista. Totuus on etenevää, loistaen yhä kirkkaammin ja kirkkaammin kohti täydellistä päivää.

”Se suuri periaate, jota Robinson ja Roger Williams niin jalosti puolustivat — että totuus on edistyvää ja että kristittyjen tulee olla valmiit vastaanottamaan kaikki se valo, joka voi loistaa Jumalan pyhästä sanasta — unohtui heidän jälkeläisiltään. Amerikan protestanttiset kirkot — samoin myös Euroopan — jotka olivat saaneet osakseen niin suuren suosion vastaanottaessaan uskonpuhdistuksen siunaukset, eivät edenneet uskonpuhdistuksen tiellä. Vaikka aika ajoin nousi muutamia uskollisia miehiä julistamaan uutta totuutta ja paljastamaan kauan vaalittua erehdyistä, enemmistö, kuten juutalaiset Kristuksen päivinä tai paavilaiset Lutherin aikana, tyytyi uskomaan niin kuin heidän isänsä olivat uskoneet ja elämään niin kuin he olivat eläneet. Sen tähden uskonto rappeutui jälleen muodollisuudeksi, ja erehdyksiä ja taikauskoa, jotka olisi hylätty, jos kirkko olisi edelleen vaeltanut Jumalan sanan valossa, säilytettiin ja vaalittiin. Näin uskonpuhdistuksen synnyttämä henki vähitellen kuoli pois, kunnes protestanttisissa kirkoissa oli miltei yhtä suuri uskonpuhdistuksen tarve kuin Rooman kirkossa Lutherin aikana. Vallalla oli sama maailmallisuus ja hengellinen horros, samanlainen kunnioitus ihmisten mielipiteitä kohtaan sekä inhimillisten teorioiden asettaminen Jumalan sanan opetusten sijaan.” Suuri taistelu, s. 297.

Ellei tunnusteta sitä tosiasiaa, että totuus kehittyy asteittain kautta historian, tämän viimeisen sukupolven minkään uuden valon merkitystä voi hyvinkin olla mahdotonta havaita. Heti kun ihminen lakkaa ymmärtämästä ”totuuden” asteittaista luonnetta, hän alkaa automaattisesti turvautua perinnäissääntöihin, tapoihin ja langenneen ihmisen ohjaukseen.

Menetelmä, jota Miller käytti, on tienviitta, joka kulkee kautta koko profeetallisen linjan ja esittää todistuksen siitä raamatullisen totuuden kehityksestä, joka alkoi apostoleista. Kuitenkin Millerin edustamassa tienviitassa havaitsemme alun, joka vaatii vastineensa lopussa. Useimmat eivät milloinkaan ymmärrä näitä todellisuuksia, mutta ei niin Saatana.

Saatana on vastustanut totuutta ja sen kehitystä siitä lähtien, kun hän kapinoi taivaassa. Kun historiassa tultiin siihen vaiheeseen, että uskonpuhdistajat alkoivat selvästi ymmärtää, kuinka

Raamattua tuli tutkia, Saatana teki niin kuin hän aina tekee ja toi esiin väärennöksiä. Hänen totuuden väärentämistyötään koskeva historiallinen todistusaineisto osoittaa, että jesuiitat, kuten Ribera ja Louis de Alcazar, kohdistivat väärentävän menetelmänsä erityisesti Ilmestyskirjaa vastaan. Turmeltunut menetelmä, jota kutsutaan ”preterismiksi”, sai alkunsa toisella ja kolmannella vuosisadalla, ja tällä väärällä menetelmällä oli kaksi pääasiallista edustajaa. Toinen oli Eusebios Kesarealainen (260–339) ja Victorinus Pettau’lainen (kuoli noin 304). Molemmat näistä varhaisista historiallisista henkilöistä edistivät menetelmää, jonka mukaan Ilmestyskirja oli täyttynyt Rooman valtakunnan aikana sellaisten historiallisten henkilöiden kohdalla kuin pahamaineinen keisari Nero.

Yhdistyneestä kuningaskunnasta kotoisin ollut John Darby (1800–1882) toi 1800-luvulla esiin toisen saatanaallisen metodologian, joka myös liitettiin aiemmin tunnistamamme Troijan hevonen -Raamatun, niin sanotun Scofield Reference Biblen, alaviitteisiin. ”Dispensationalismi” on teologinen viitekehys, joka jakaa historian ja Jumalan vuorovaikutuksen ihmiskunnan kanssa erillisiin ajanjaksoihin eli ”taloudenhoitokausiin”, joissa Jumala toteuttaa suunnitelmaansa eri tavoin. Panen tämän tässä merkille, sillä tämä on yksi niistä valheista, jotka tuotiin Future for America -liikkeeseen niiden äänien kautta samalta alueelta, jossa Darby oli levittänyt saatanaallisia ajatuksiaan. Darbyn ajatuksiin, joilla hyökättiin Future for Americaa vastaan, liittyi niin sanotun nykyajan ”woke”-liikkeen filosofia, joka edistää samaa anarkiaa, jota Ranskan vallankumous edusti, ja samaa irstautta, jota Sodoma ja Gomorra edustivat.

Nykyään modernin adventismin teologit käyttävät Raamatun totuuksien erittelemiseen järjestelmää, joka perustuu kaksiosaiseen raamatuntulkinnan järjestelmään ja jota he käyttävät horjuttaakseen ja kieltääkseen sekä Raamatun että Profetian Hengen. He luokittelevat miehet joko raamatullisten kielten asiantuntijoiksi tai raamatullisen historian asiantuntijoiksi. Näin adventismin teologit nykyään hallitsevat laodikealaisen adventismin mieliä joko tulkitsemalla Jumalan Sanaa langenneen ihmisen historiakäsityksen tai langenneen ihmisen kielikäsitteiden pohjalta. Näitä virheen nykyaikaisia ilmenemismuotoja, joita on usein käytetty hyökkäämään sitä sanomaa vastaan, jota nyt luet, käsitellään näissä artikkeleissa tarkemmin, kun tarkastelemme Ranskan vallankumouksen symboliikkaa. Saatana elää, ja hän tietää, että hänen aikansa on lyhyt. Millerin sääntöjen viimeinen sääntö, numero neljätoista, päättyy seuraavaan kappaleeseen.

”Kouluissamme opetettava jumaluusoppi perustuu aina johonkin lahkokunnan uskontunnustukseen. Se saattaa kelvata tyhjän mielen ottamiseen ja sen painamiseen tällaisella leimalla, mutta se päättyy aina kiihkomielisyyteen. Vapaa mieli ei koskaan tyydy toisten näkemyksiin. Jos minä olisin nuorison opettaja jumaluusopissa, tutkisin ensin heidän kykynsä ja mielensä. Jos nämä olisivat hyvät, panisin heidät tutkimaan Raamattua itseään varten ja lähettäisin heidät vapaina tekemään maailmalle hyvää. Mutta jos heillä ei olisi omaa mieltä, painaisin heihin toisen mielen leiman, kirjoittaisin heidän otsaansa kiihkoilija ja lähettäisin heidät orjina!” William Miller, Miller’s Works, volume 1, 24.

Ajanjaksona heti sen jälkeen, kun Johannes Ilmestyksensaaaja eli, sekä uskonpuhdistuksen päivinä, Saatana tuotti aktiivisesti vääriä profeetallisia menetelmiä hämmentääkseen ja tuhotaakseen oikean raamatullisen analyysin. Se, mikä näissä historiallisissa tosiasioissa joskus jää huomaamatta, on se,

että kaikki nuo saatanalliset menetelmät kohdistuivat suoraan ei mihinkään muuhun kirjaan kuin Ilmestyskirjaan. Se oli kunkin näistä saatanallisen hämmennyksen edistäjistä käsittelemä aihe. Ilmestyskirja on aina ollut Saatanan kohde. Saatana tietää, että juuri Ilmestyskirjaa vastaan hänen täytyy käydä sotaa. Kun tunnistamme tämän tosiasian, voimme silloin tunnistaa myös toisen näkymättömän todellisuuden, jonka toinen merkittävä totuus peittää näkyvistä.

Jesuiittojen väärän metodologian tarkoituksena oli estää selkeä ymmärrys siitä, että Rooman kirkon paavi on Raamatun profetian antikristus. Jokainen yksittäinen protestanttinen uskonpuhdistaja tuli tunnistamaan ja nimeämään tämän totuuden. Sen tähden, kun menneisyydessä on julkisesti sanan ja julkaisujen välityksellä esitetty tarkka historia sellaisista miehistä kuin Ribera ja Louis de Alcazar, näiden miesten historiaa on käytetty osoittamaan ne saatanalliset pyrkimykset, joiden tarkoituksena oli estää oikea ymmärrys ”synnin ihmisestä”. Ne kirjoitetut tai suulliset todistukset, jotka paljastavat näiden saatanallisten metodologioiden käyttöönoton tarkoituksen, ovat oikeita siihen asti kuin ne ulottuvat, mutta Saatana pyrki peittämään enemmän kuin vain ne raamatulliset todisteet, jotka osoittavat antikristuksen olevan Rooman paavi.

Ilmestyskirjassa on totuuksia, jotka ovat peittyneet niiden väärin raamatuntulkintajärjestelmien synnyttämän sekavuuden alle, jotka jäävät sen aiheen ulkopuolelle, joka koskee miestä, jonka luku on kuusi, kuusi, kuusi. Yksi näistä totuuksista on aivan varmasti se totuus, jota edustaa se, että seitsemän seurakuntaa ymmärretään niiden täydellisimmässä kehityksessä. Seitsemän seurakunnan sisällä on totuuksia, jotka puhuvat suoraan siitä historiasta, joka alkoi 11. syyskuuta 2001 ja päättyy sunnuntailakriisiin. Saatana on pyrkinyt pitämään tämän valon kätkeytyneenä, ja hän keksi saatanalliset menetelmät hämärtääkseen useita Ilmestyskirjassa olevia totuuden jalokiviä, eikä ainoastaan Rooman paavin tunnistamista antikristukseksi.

Ennen kuin ”synnin ihminen” paljastui vuonna 538, sellaiset miehet kuin Eusebios ja Victorinus hyökkäsivät Ilmestyskirjaa vastaan pyrkien hämärtämään paavillisen vallan nousun. Myöhemmin historiassa Kristus täytti Thyatiralle antamansa lupauksen ja toi esiin uskonpuhdistuksen aamutähden (Wycliffe), ja Saatana toi sen jälkeen esiin kaksi huomattavaa historiallista henkilöä puolustamaan ja jatkamaan hänen saatanallista työtään. Pitkäksi venynyt sota totuuden kehityksestä, joka saavuttaa huippukohtansa silloin, kun Ilmestyskirjan kirjan salaisuus avataan, (juuri ennen armonajan päättymistä) sisältää valoa seitsemästä seurakunnasta, jota Miller ei koskaan tunnistanut, eikä myöskään sisar White, mutta voidaan helposti osoittaa, että sekä Miller että Profetian Henki tukevat uutta valoa, sillä uusi valo ei koskaan ole ristiriidassa vanhan valon kanssa.

”On tosiasia, että meillä on totuus, ja meidän on pidettävä järkähtämättömästi kiinni niistä kannoista, joita ei voida horjuttaa; mutta meidän ei tule katsoa epäluuloisesti mitään uutta valoa, jonka Jumala saattaa lähettää, ja sanoa: Emme todellakaan näe, että tarvitsisimme enempää valoa kuin sen vanhan totuuden, jonka olemme tähän asti vastaanottaneet ja jossa olemme vakiintuneet. Niin kauan kuin pidämme kiinni tästä asenteesta, Todellisen Todistajan todistus kohdistaa tapaukseemme nuhteensa: ’Etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston.’ Ne, jotka tuntevat olevansa rikkaita ja rikastuneita eivätkä mitään tarvitse, ovat sokeuden tilassa suhteessa todelliseen tilaansa Jumalan edessä, eivätkä he

sitä tiedä.” Review and Herald, 7. elokuuta 1894.

Ensisijainen koetinkivi uudelle valolle on se, onko se ristiriidassa vakiintuneen totuuden kanssa ja pitääkö se yllä perustavanlaatuisia totuuksia.

“Kun Jumalan voima todistaa siitä, mikä on totuus, sen totuuden on pysyttävä iankaikkisesti totuutena. Mitään myöhempiä otaksumia, jotka ovat vastoin sitä valoa, jonka Jumala on antanut, ei tule hyväksyä. Ihmisiä nousee esiin raamatuntulkintoineen, jotka ovat heille totuutta mutta eivät ole totuutta. Tämän ajan totuuden Jumala on antanut meille uskomme perustukseksi. Hän itse on opettanut meille, mikä on totuus. Yksi nousee ja sitten toinen uuden valon kanssa, joka on ristiriidassa sen valon kanssa, jonka Jumala on antanut Pyhän Henkensä todistusvoiman alaisuudessa.” Selected Messages, kirja 1, 162.

Saatana on pitänyt Ilmestyskirjaa hyökkäystensä kohteena siitä ajasta lähtien, kun Johannes kirjoitti muistiin siihen sisältyvät sanomat. Jeesus sanoi:

Mutta autuaat ovat teidän silmänne, sillä ne näkevät, ja teidän korvanne, sillä ne kuulevat. Sillä totisesti minä sanon teille: monet profeetat ja vanhurskaat miehet ovat halunneet nähdä sen, minkä te näette, eivätkä ole sitä nähneet, ja kuulla sen, minkä te kuulette, eivätkä ole sitä kuulleet. Matteus 13:16, 17.

Näkemiseen ja kuulemiseen liitetty siunaus on Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen sanoman ymmärtämisen siunaus. Kun Johannes edusti niitä, jotka ”viimeisinä päivinä” näkevät ja kuulevat sanoman, hän lankesi maahan palvomaan enkeli Gabrielia, joka heti ilmoitti Johannekselle, ettei hänen tullut tehdä niin.

Ja minä, Johannes, näin tämän ja kuulin tämän. Ja kun olin kuullut ja nähnyt, minä lankesin maahan kumartaakseni sen enkelin jalkojen eteen, joka minulle tämän näytti. Mutta hän sanoi minulle: Varo, ettet sitä tee; sillä minä olen sinun kanssapalvelijasi ja sinun veljiesi, profeettain, sekä niiden, jotka ottavat tämän kirjan sanoista vaarin: kumarra Jumalaa. Ilmestys 22:8, 9.

Gabriel ja Johannes ovat molemmat luotuja olentoja, joiden tulee palvoa yksin Luoja. Monet profeetat ja vanhurskaat miehet, enkelit mukaan luettuina, ovat halunneet ”nähdä” ja ”kuulla” Keskiyön huudon sanoman, kun se toistetaan maailman lopussa.

Kristus sanoi: ”Autuaat ovat teidän silmänne, sillä ne näkevät; ja teidän korvanne, sillä ne kuulevat. Sillä totisesti minä sanon teille: monet profeetat ja vanhurskaat miehet ovat halunneet nähdä sitä, mitä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla sitä, mitä te kuulette, eivätkä ole kuulleet” [Matthew 13:16, 17]. Autuaat ovat ne silmät, jotka näkivät sen, mikä nähtiin vuosina 1843 ja 1844.

”Sanoma annettiin. Eikä sanoman toistamisessa pitäisi olla mitään viivytystä, sillä aikojen merkit täyttyvät; päättävä työ on tehtävä. Suuri työ tehdään lyhyessä ajassa. Pian Jumalan määräyksestä annetaan sanoma, joka paisuu suureksi huudoksi. Silloin Daniel on seisova arvossaan antaakseen todistuksensa.” Manuscript Releases, osa 21, 437.

Se, minkä vanhurskaat miehet (Johannes) ja heidän kanssapalvelijansa (enkelit) halusivat nähdä, oli Keskiyön huudon lopullinen täyttymys adventismin lopussa, jolloin maa tulisi valaistuksi Jumalan kirkkaudesta. Tämä myöhäissateen lopullinen voiman ilmentymä saa aikaan Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen sinettien avaamisen kautta.

Sitä pelastusta ovat profeetat tutkineet ja tarkoin tiedustelleet, ne, jotka ennustivat teille tulevasta armosta. He ovat tutkineet, mihin tai millaiseen aikaan heissä oleva Kristuksen Henki viittasi, kun se edeltäpäin todisti Kristuksen kärsimyksistä ja niiden jälkeen seuraavasta kirkkaudesta. Heille ilmoitettiin, etteivät he palvelleet itseään, vaan meitä niissä asioissa, jotka nyt on teille julistettu niiden kautta, jotka ovat teille evankeliumia saarnanneet taivaasta lähetetyssä Pyhässä Hengessä; ja niihin enkelitkin halajavat katsahtaa. Vyöttäkää siis mielenne kupeet, olkaa raittiit ja pankaa täysi toivonne siihen armoon, joka teille tuodaan Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä. 1 Piet. 1:10–13.

Profeetat, vanhurskaat miehet ja enkelit ovat halunneet elää siinä ajassa, jolloin ”armo” eli Jumalan voima vuodatetaan Keskiyön huudon lopullisen täyttymyksen aikana. Tuo ”armo”, joka on Jumalan luova voima, tuodaan ihmisille, kun Jeesuksen Kristuksen ilmestys avataan sineteistään. Saatana tietää, että väylä, jonka kautta Jumalan luova voima välitetään Hänen kansalleen, toteutuu siinä sanomassa, joka avataan Ilmestyskirjassa, ja sen vuoksi hänen perimmäisenä pyrkimyksenään on ollut hämmentää, tukahduttaa ja peittää Ilmestyskirjaan sisältyvä valo. Tuo valo ei ole pelkästään synnin ihmisen tunnistamista, sillä kaikki protestanttiset uskonpuhdistajat dokumentoivat tuon totuuden täydellisesti jo vuosisatoja sitten.

Minä olin Hengessä Herran päivänä, ja kuulin takaani suuren äänen, ikään kuin pasuunan äänen, sanovan: Minä olen Alfa ja Omega, ensimmäinen ja viimeinen; ja: mitä sinä näet, kirjoita kirjaan ja lähetä niille seitsemälle seurakunnalle, jotka ovat Aasiassa: Efesoon ja Smyrnaan ja Pergamoon ja Tyatiraan ja Sardeeseen ja Filadelfiaan ja Laodikeaan. Ja minä käännyin katsomaan sitä ääntä, joka puhui minulle. Ja käännyttyäni minä näin seitsemän kultaista lampunjalkaa; ja seitsemän lampunjalan keskellä Ihmisen Pojan kaltaisen, pitkään viittaaan puetun ja rinnan kohdalta kultaisella vyöllä vyötetyn. Hänen päänsä ja hiuksensa olivat valkoiset niin kuin villa, niin valkoiset kuin lumi, ja hänen silmänsä niin kuin tulen liekki; ja hänen jalkansa olivat kiiltävän vasken kaltaiset, ikään kuin ahjossa hehkuvat; ja hänen äänensä niin kuin paljojen vetten pauhina. Ja hänellä oli oikeassa kädessään seitsemän tähteä, ja hänen suustaan lähti terävä kaksiteräinen miekka, ja hänen kasvonsa olivat niin kuin aurinko, kun se paistaa voimassaan. Ja kun minä hänet näin, minä kaaduin kuin kuolleena hänen jalkojensa juureen. Ja hän pani oikean kätensä minun päälleni sanoen minulle: Älä pelkää; minä olen ensimmäinen ja viimeinen, ja minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti, amen, ja minulla ovat helvetin ja kuoleman avaimet. Kirjoita siis, mitä olet nähnyt, ja mikä nyt on, ja mitä tämän jälkeen on tapahtuva. Ilmestys 1:10–19.

Niin kauan kuin adventismi piti kiinni ”historiallisesta” metodologiasta, se tunnusti, että kaikki Ilmestyskirjan toisen ja kolmannen luvun seurakunnat toistuvat viimeisessä seurakunnassa. Valitettavasti jo yhdeksännentoista vuosisadan lopulla Saatana oli sulkemassa adventismin silmiä pyhältä metodologialta, siltä suojalta, jonka se tarjosi, sekä sen harjoittamiselta, vaikka nämä olivat olennainen osa heidän vastuutaan ”suurten profeetallisten totuuksien tallettajina”. Silloinkin kun

metodologiaa adventismissa syrjäytettiin, oli yhä niitä, jotka sovelsivat pyhää metodologiaa. Käytämme kirjaa Story of the Seer of Patmos todistuksena siitä, että kaikkien seurakuntien soveltaminen Laodikean historiaan on pätevä profetian sovellus. Seuraavat otteet tuosta kirjasta tuovat esiin sen asian, johon viittaen.

”On muistettava, että niin kuin Efeson, Smyrnan ja Pergamon kokemus toistuu viimeisessä seurakunnassa ennen Kristuksen toista tulemistä, samoin Tyatiran historialle löytyy vastineensa viimeisessä sukupolvessa.” Stephen N. Haskell, Story of the Seer of Patmos, 69.

Haskell huomauttaa aivan oikein, että neljän ensimmäisen seurakunnan kokemus toistuu tai, kuten hän sanoo, ”saa vastineensa viimeisessä sukupolvessa”.

”Hän sovelsi koetinta, mutta kaikki viittasi eteenpäin vuoteen 1843 aikana, jolloin maailman tuli ottaa Vapahtajansa vastaan. Kansan tila Kristuksen ensimmäisen tulemuksen aikaan toistui nyt.” Stephen N. Haskell, Story of the Seer of Patmos, 75.

Haskell puhui siitä, että William Miller tunnisti vuoden 1843 Kristuksen toiseksi tulemiseksi, ja toteaa, että ensimmäisen adventin olosuhteet toistuivat milleriläisten aikana. Haskell oli oikeassa, ja sisar White vahvistaa, että Miller itseä edusti Johannes Kastaja.

”Niin kuin Johannes Kastaja julisti Jeesuksen ensimmäistä tulemistä ja valmisti tietä Hänen tulolleen, samoin William Miller ja ne, jotka liittyivät hänen seuraansa, julistivat Jumalan Pojan toista tulemistä.” Early Writings, 229.

Haskell jopa osoittaa, että Pergamon historian aikana (kolmannen seurakunnan, joka edustaa kristinuskon kompromissia epäjumalanpalveluksen kanssa) toistui Sardeen, viidennen seurakunnan, historia.

”Pergamonin historiassa oli aika, jolloin kristikunta luuli pakanuuden olevan kuollut; mutta todellisuudessa uskonto, joka näennäisesti oli kukistettu, olikin voittanut. Kastettu pakanaustus astui seurakuntaan. Sardeksen päivinä tämä historia toistui.” Stephen N. Haskell, Story of the Seer of Patmos, 75, 76.

Sardes oli uskonpuhdistuksen seurakunta, joka heräsi ja protestoi paavinvallan saatanaallisia harhaoppeja vastaan, mutta ennen kuin heidän työnsä oli saatettu päätökseen, he olivat jo alkaneet palata Roomaan. He ajattelivat, niin kuin Pergamon seurakuntakin, että paavillisuus oli kuollut, mutta todellisuudessa se eli yhä. Haskell toteaa myös, että jäännösseurakunnan yllä loistavat ”kaikkien menneiden aikakausien kertyneet säteet”.

”Tähän viimeiseen seurakuntaan — jäännökseen — loistavat kaikkien menneiden aikakausien kertyneet säteet.” Stephen N. Haskell, Story of the Seer of Patmos, 69.

En väitä, että Haskell olisi käsittänyt, että seitsemän seurakunnan esittämä etenevä historia täyttyi myös muinaisen Israelin historiassa, mutta hän varmasti pitää yllä tuota totuutta kirjoittaessaan, että ”kaikkien menneiden aikakausien kertyneet säteet” ”loistavat” ”viimeisen seurakunnan” ylle. Muinainen Israel sisältyy ”menneiden aikakausien” ”säteisiin”. Ja vaikka hän pitää yllä niitä periaatteita, jotka ovat välttämättömiä seitsemän seurakunnan symboliikan tunnistamiseksi

muinaisen Israelin historiassa, en ole varma, kuinka syvällisesti hän tunnisti noissa symboleissa esitetyt rinnakkaisuudet. Olen myös varma, ettei hän tunnistanut vielä tärkeämpää puolta niistä historioista, joita seitsemän seurakuntaa edustavat, sitä puolta, jota kohti olemme etenemässä.

Käsitlemme tätä totuutta seuraavassa artikkelissamme.